

Wraak!

.

William Geller

Wraak

Roman over de verschrikkingen die de drugshandel met
zich meebrengt.

© William Geller
Zie ook: <http://www.AAABoeken>

ISBN nummer: 9789464053593

Hoofdstuk 1

Zwijgend zaten ze tegenover elkaar, de een fors met een berustende trek op het gezicht, de ander mager en pezig, de kaken opeengeklemd en duidelijk niet op zijn gemak. De forse man verbrak als eerste het stilzwijgen terwijl hij aarzelend zijn hand uitstreekte naar het verschaalde glas bier voor hem. "Ik neem aan dat je me niet hierheen gebracht hebt om mijn mooie ogen. We zitten hier nu al meer dan een half uur en het enige wat je tot nu toe hebt gedaan is met de minuut meer spanning uitstralen. Heb je er spijt van dat je opstapt?" De ander schudde het hoofd. "Nee. Alhoewel het lang heeft geduurd, heb ik het door jouw goede zorgen toch nog een soort van prettig gevonden in het Legioen. In het begin was ik ervan overtuigd dat ik het nooit zou kunnen volhouden maar op een of andere manier wist jij me steeds weer zó op te peppen dat ik op een gegeven moment met de besten, waaronder jij dus, kon meekomen. Lange tijd ben ik je zeer dankbaar geweest voor die steun. Het laatste jaar heb ik echter vele malen getwijfeld of ik alles wel op de juiste manier heb gedaan. Nu ben ik eruit maar ik ben nog niet vrij. Belg," dit zeggend realiseerde de magere man zich dat hij niet eens de echte naam van de kerel tegenover zich wist, "ik zou graag je advies ergens over willen vragen. Ik heb destijds een moeilijke beslissing genomen en alhoewel daar niet meer aan te tornen valt, zou ik toch jouw mening willen horen. Om je de situatie goed duidelijk te maken zal ik heel wat van je tijd nodig hebben dus als je vindt..." De Belg wuifde kort met de hand. "Maakt niet uit vriend. Ik weet dat je op een bepaald moment, nu denk zo'n klein jaar terug, voor 't laatst een brief hebt ontvangen. Elke maand was er een en ik weet dat je er altijd naar uitkeek. Dan was het afgelopen en de dag na die laatste brief zou

je sergeant Steiner in elkaar geslagen hebben als ik je er niet van had weerhouden. Ik wist toen natuurlijk nog niet dat je geen post meer zou ontvangen maar je houding was in de eerste maanden na dat schrijven afschuwelijk. Het was op een bepaald moment zó erg dat ik bijna was gaan zoeken naar die laatste brief om te zien wat je zo van streek had gemaakt. Gelukkig draaide je langzamerhand weer wat bij al was je nog zwijgzamer dan tevoren.” De magere man knikte. “Die brief, daar ging het inderdaad om en ik zal je die ook laten lezen alvorens ik hem vernietig. Ik heb hem zo veel maal gelezen dat ik hem foutloos uit het hoofd zou kunnen opzeggen.” Dit zeggend wenkte hij de man achter de bar die ongeïnteresseerd de halfduistere gelagkamer in staarde. De barman kwam zuchtend naar het tafeltje. Normaliter liet hij zijn gasten hun bestelling afhalen aan de bar maar voor deze twee Legionairs had hij een heilig respect. Ooit had hij eens mogen aanschouwen dat ze getweeën een dozijn matrozen de zaak hadden uitgeslagen en het laatste wat hij wilde was onmin met zulke vechtmachines. Voor zijn vriend iets kon zeggen bestelde de Belg een fles Pastis en een karaf water met twee glazen. “Schone glazen en schoon water!” Bij dat laatste keek hij de barman strak aan. Deze bromde wat en haastte zich weg om de bestelling uit te voeren. De beide mannen zwegen tot het bestelde was gebracht en de Belg de glazen had gevuld. Half Pastis en half water. Bijvullen zou steeds met alleen Pastis gebeuren tot de fles leeg zou zijn. “Wel”, sprak de Belg, “we zullen nu niet meer worden gestoord dus ga maar van start”. De magere man nam een forse teug en sloot even de ogen. Dan begon hij te vertellen terwijl hij de ogen strak voor zich op de tafel gericht hield als om zich te concentreren. “Voor ik bij het Legioen terecht kwam, woonde ik in een klein dorp. Pak weg twaalf-, dertienhonderd inwoners. Je weet hoe dat gaat,

iedereen kent iedereen en alle jongens lopen achter datzelfde ene mooie meisje aan. Nou had ik het geluk, of misschien juist wel het ongeluk, dat ze wel wat voor mij voelde en een oppervlakkige vriendschap groeide uit tot een diepe wederzijdse genegenheid. Onze verhouding kwam in een soort stroomversnelling terecht toen haar beide ouders bij een auto-ongeluk om het leven kwamen. Je moet weten,” hij doopte zijn vinger in de karaf met water en tekende met het vocht een ruwe schets op het kleffe tafelblad, “hier ligt het dorp ten zuiden ervan stroomt een riviertje van een meter of vijftien breed en alle land ten zuiden daarvan tot diep in de bergen behoort aan een baron. Hier, ten noorden van de rivier bezit de man nog een strook grond die begrensd wordt door een doodlopende weg. Deze weg is de Route St. Jean. Aan de oostelijke kant van het dorp loopt een weg pal naar het zuiden naar de rivier. Via een openbare brug kom je aan de overzijde van de rivier op de Avenue Baron Alphonse. Deze avenue loopt een klein stukje naar het zuiden om dan met een vrijwel haakse bocht, naar het oosten af te buigen. Net als de parallel lopende Route St. Jean voert de weg naar een ca. vijftien kilometer verderop gelegen stadje. Dat ik zo uitgebreid ben geweest, was om het volgende duidelijk te maken. Precies over de brug van het dorp uit gezien naar rechts namelijk hadden de ouders van mijn verloofde een stukje grond. Je zou het kunnen beschouwen als een soort van enclave in het gebied van de baron. Na de plotselinge dood van haar ouders besloten we ons er samen te vestigen. Er waren wat koeien, geiten, een toom kippen en een grote moestuin. De winkel in het dorp nam altijd alles af wat niet voor eigen gebruik was bestemd zodat we er met de baan die ik voor drie dagen in de week in het stadje had, heel behoorlijk van konden leven. Twee jaar is dat goed gegaan maar dan kwam tijdens een jaarlijkse

jachtpartij de baron om het leven door een val in een ravijn. Dat ravijn lag vrij ver uit het gebied waar normaliter gejaagd werd en niemand begreep eigenlijk wat de goede man daar te zoeken had gehad. Er gingen wat geruchten dat er een luchtje aan het hele zaakje zat maar dat woei al rap over. De zoon van de oude baron die nu het heft in handen kreeg was van een heel ander karakter dan de vader. Iedere bewoner van het dorp was wel op een of andere wijze afhankelijk van de oude baron geweest en was dat dus nu van de nieuwe machthebber. De geruchten of het ongeluk wel een ongeluk was geweest werden de kop ingedrukt met dreigementen. De baron is namelijk zo'n beetje de enige werkgever van het dorp. Hij bezit een fabriek voor plastic spuitgietproducten, is eigenaar van de enige garage en van de enige winkel en hij bezit de busonderneming die verbinding met het stadje verderop onderhoudt. Dan zijn er nog een aantal mensen voor hem op het kasteel aan het werk, in zijn steengroeve of op de pachtboerderijen. Behoudens wat dreigementen tegen mensen die over het ongeluk van de oude baron spraken, was er aanvankelijk niet veel te merken van het wisselen van de wacht. De jonge baron was wel is waar nogal arrogant maar dat werd aan zijn leeftijd geweten. Hij was op dat moment net even in de twintig en de bevolking ging er van uit dat hij wel zou bijdraaien en dat de zaken gewoon op de oude voet zouden worden voortgezet. Voor de mensen in het dorp leek dat er dan ook wel op maar voor mijn vrouw en mij bleek het anders uit te pakken. We werden officieel benaderd met het verzoek het stuk grond van mijn vrouw aan de baron te verkopen. Naast een feitelijk veel te laag bod konden we dan in een van de woningen van de baron in het dorp gaan wonen voor een nader te bepalen huur en voor mijn vrouw zou er werk zijn in de huidhouding van het kasteel terwijl er voor mij nog wel een

plaatsje in de fabriek was te vinden. Ik liet de keus eigenlijk in eerste instantie geheel aan mijn vrouw, het was tenslotte haar grond. Zij zag evenwel niets in het bod en ze vond dat ze een soort verraad zou plegen aan de nagedachtenis van haar ouders als ze de grond zou verkopen. Haar keus paste mij wel want op werk in zo'n bedompte fabriek zat ik nou niet direct te wachten en het huis wat we aangeboden hadden gekregen was in vergelijking met waar we woonden ook niet geweldig te noemen. We sloegen het bod derhalve beleefd af. Al heel gauw echter begonnen de pesterijtjes. Onze producten werden van de ene op de andere dag door de winkelier in het dorp geweigerd. Het enige dat hij me tersluiks toefluisterde was dat hij geen andere keus had en het was logisch dat de jonge baron er achter zat. Al snel begonnen de mensen in het dorp ons te mijden en mensen die we vroeger als vrienden beschouwden wendden het hoofd af als we ze tegen kwamen. Eén vriend weigerde aan dat spelletje mee te doen en bleef ons bezoeken. Ik heb het hem toen nog ont-raden maar hij wilde niet luisteren. Op een avond na een bezoek aan ons, is hij op de terugweg naar huis in elkaar geslagen. Waar ze hem mee bedreigd hebben is mij nu nog niet bekend maar binnen enkele dagen was hij uit het dorp verdwenen en we hebben hem nooit meer terug gezien." Voor het eerst sinds hij met zijn verhaal was begonnen hief de magere man het hoofd op en keek de vriend tegenover zich aan. "Het lijkt natuurlijk knap langdradig allemaal maar ik wil graag dat je een zo zuiver mogelijk beeld krijgt van de hele geschiedenis." De Belg knikte kort maar zei niets. De magere man zuchtte licht en terwijl hij de ogen weer strak op tafel richtte alsof hij zijn geschiedenis van daar af kon oplezen, ging hij verder. "We hadden inmiddels een nieuwe afnemer voor onze producten gevonden in het stadje verder op. Ze wilden geen melk van

ons maar wel eieren, groenten en kaas. Daar we al een kleine eigen kaasmakerij hadden leverde dat geen problemen op. Een paar maanden ging het goed. Na het incident met onze laatste vriend kwamen we niet meer in het dorp en we werden eigenlijk een beetje onverwacht, met rust gelaten. Om de dag bracht ik onze opbrengst naar de stad en alhoewel het een nogal eenzaam leven was geworden waren we wel tevreden. Toen meldde zich op een avond een van de jachtopzieners van de baron aan de deur. De man was ooit redelijk goed bevriend met mij geweest en in mijn naïviteit dacht ik dat de nare tijd voorbij was en dat de baron zich bij onze weigering had neergelegd. Niets bleek minder waar. De man kwam wel binnen maar wilde niet gaan zitten en na enig gedraai kwam het hoge woord eruit. Hij kwam namens de baron met een laatste bod. Zijn bod op het land van mijn vrouw handhaafde hij maar het huis en de baan in de fabriek kwamen te vervallen. In plaats daarvan werd er van ons geëist dat we het dorp zouden verlaten. We kregen een maand om orde op zaken te stellen en dan zou mijn vrouw een contract voorgelegd krijgen dat ze maar diende te tekenen. Gebeurde dat niet dan zouden we de gevolgen maar moeten dragen.” De magere man slikte een paar maal en nam en grote teug pastis. Nauwelijks hoorbaar voor de Belg mompelde hij: “Waren we er maar op in gegaan...”. Dan weer met monotone stem: “Mijn vrouw aarzelde destijds. Ze was bang en we woonden tenslotte vrij afgelegen zodat een ongelukje gemakkelijk te ensceneren was. Bij mijzelf groeide echter de weerstand. Wat dacht die snotneus wel niet met zijn kasteel en zijn landerijen. Baron, nou en! Omdat zijn voorvaderen flink hadden geroofd en gemoord en zo hun rijkdom bijeengeschraapt hadden wilde dat nog niet zeggen dat zoiets in de moderne tijd nog op kon gaan. O, vroeger ging dat natuurlijk anders dan werd de rover tot

ridder geslagen door een koning die ook niet vies was van een slachtpartij en ze steunden elkaar om het geroofde toch maar te kunnen behouden. Bovendien had de jonge baron van zijn leven nog geen poot uitgestoken om iets te bereiken. De oude kasteelheer was er altijd op uit geweest het lot van de dorpelingen zoveel mogelijk te veraangename maar bij nieuwe heer was van goedheid niets te merken. Mijn vrouw liet zich overhalen en we besloten opnieuw te weigeren. Zou er dreigende taal worden uitgeslagen dan zouden we voor mijn vrouw een tijdelijk onderkomen in de stad zoeken. Nou, ze hebben zich weer gemeld. Precies op de aangezegde tijd stond hij weer op de stoep, met een collega en een oudere voor mij vreemde man met een bundeltje papieren. Vriendelijk maar beslist hebben we hen duidelijk gemaakt dat er van overdracht geen sprake zou zijn en dat we gewoon op onze eigen grond wilden blijven. Mijn vroegere kennis kneep de lippen op elkaar en keek me even strak aan. Op dat moment heb ik het niet zo begrepen maar ik denk dat hij me nog heeft willen waarschuwen. Voor alle zekerheid besloten we die avond om de volgende ochtend vroeg naar de stad te gaan met onze producten en tevens een pension voor mijn vrouw te zoeken voor als dat nodig zou zijn. Tevens zou ik mijn licht is gaan opsteken bij de politie aldaar om te zien wat we tegen die pressie zouden kunnen uitrichten. Zelf zou ik in ons huis blijven wonen en mocht dat te gevaarlijk worden dan zouden we wel verder zien. Het wilde er op dat moment bij gewoon niet in dat de vage bedreigingen in daden zouden worden omgezet." Opnieuw pauzeerde de magere man even en met opnieuw een zucht schonk hij zijn glas weer vol, ditmaal dat van zijn vriend niet vergetend. Een rilling doorvoer zijn leden. De Belg bekeek hem peinzend. Voor zover hij de man tegenover zich kende en hij ging er van uit dat hij hem inmiddels heel

goed kende, was wat hij tot nu toe gehoord had nog maar het begin van een grote tragedie. Om een of andere reden voelde hij er zich wat onbehaaglijk onder. De magere man nam nog een teug en schraapte de keel. “Wel, de baron had er niet veel tijd voor nodig om in actie te komen. Nog ver voor het licht was werden we door een heftig gebons op de deur gewekt. Witheet van woedde rende ik naar de deur onderweg een bijl grijpend die altijd in het portaaltje stond. Ik rukte de deur open en wilde uitvaren maar bij de aanblik van twee politieagenten hield ik me in. Ik herkende ze direct want ze deden dienst in ons dorp. Een van de twee, een jonge heethoofd, had een pistool in de hand en richtte op me. Verschrikt liet ik de bijl vallen en sprong achteruit. Waarschijnlijk heeft die sprong mij het leven gered want de idioot schoot nog ook! De oudere agent die bij hem was vloekte en sloeg het pistool naar beneden. Direct na de knal weerklonk een hevig gekraak aan de andere kant van het huis en via de geforceerde achterdeur renden twee andere agenten van achteren op mij toe. Mijn vrouw was door het schot en de herrie zo van streek dat ze gilend uit de slaapkamer kwam rennen. Door alles wat er gebeurde was ik totaal van slag en toen de oudere agent me een papier onder de neus hield met de mededeling dat gearresteerd was wegen brandstichting en misschien ook nog voor moord, knikten m'n knieën. Ik mocht me nog aankleden al was het dan met twee agenten bij me en werd geboeid afgevoerd naar het dorp. Ik werd opgesloten in een van de twee cellen die het dorp rijk was zonder dat me verder iets werd verteld van wat er dan wel gebeurd zou zijn. Pas de volgende dag aan het eind van de morgen werd mij medegedeeld waarvan ik precies werd verdacht. De baron bezit twee boerderijen, een ten oosten van het dorp en een ten zuiden en beiden liggen aan de dorpskant van de rivier. Bij een van die boerderijen was

die nacht in een schuur brandgesticht en daarbij waren twee mensen om het leven gekomen. De brand was rond drie uur 'snachts door de pachtboer ontdekt en deze had groot alarm geslagen. De beide slachtoffer bleken twee zwervers te zijn. Het voor mij belastende was, dat twee figuren uit het dorp een getuigenverklaring hadden afgelegd dat ze mij bij de schuur hadden zien rondscharrelen. Ze hadden bekend dat ze in de bossen van de baron aan het stropen waren geweest en als bewijs daarvan hadden ze een hert getoond. Uit de bossen rond het kasteel waren ze via de brug naar het dorp gegaan en om de weg zo kort mogelijk te houden waren ze niet via de weg gegaan maar over het land van de pachtboer. Bij de boerderij hadden ze mij bezig gezien en uit nieuwsgierigheid waren ze wat blijven hangen om te zien wat ik daar wilde. Dan hadden ze plotseling vuur gezien in de schuur en ze hadden mij zien wegrennen. Bang om als stroper betrappt te worden waren ze er in eerste instantie vandoor gegaan maar toen ze hoorden dat er twee doden waren gevallen hadden ze zich bij de politie gemeld. De bewijzen waren zo overtuigend dat ik maar beter kon bekennen dan zou de straf misschien nog wel meevallen, aldus de politieagent die mij het verhaal kwam vertellen. Dat mijn vrouw kon getuigen dat ik het huis niet was uit geweest had geen nut want ze was tenslotte met me getrouwd. Mijn vrouw werd nog wel verhoord maar haar verklaring werd niet eens genoteerd. Met een smerige grijns stelde de agent die 'snachts zo rap had geschoten dat hij ook wel zo'n vrouw wilde die voor hem zou liegen. Tot overmaat van ramp werd mij door de baron 'in zijn goedheid' een advocaat toebedeeld. In het dorp was men daar verheugd over. De nieuwe baron stapte eindelijk in de voetsporen van zijn overleden vader en begon zich kennelijk het lot van de dorpelingen aan te trekken. De advocaat raadde mij, in verband met het over-

tuigende bewijs zo stelde hij, te bekennen en te zeggen dat ik in een vlaag van verstandsverbijstering had gehandeld. Ik moest maar zeggen dat ik met de pachtboer ruzie had en hij, die advocaat dus, zou wel zorgen dat mijn verhaal door de man zou worden bevestigd. Om de pachtboer onder druk te zetten zou ik dan een brandje hebben willen stichten dat helaas wat uit de hand was gelopen. Van de zwervers wist ik natuurlijk niets af en hij kon er wel voor zorgen dat moord werd geschrapd. Het zou dan alleen maar dood door schuld worden. Daar er ook nog een getuigenis was van een agent die door mij zou zijn bedreigd met een hakbijl bij m'n arrestatie, moest ik toch maar rekenen op vijftien tot twintig jaar cel. Bovendien moest ik toch maar vooral niets zeggen over het feit dat de baron op het land van mijn vrouw uit was. Dat zou alleen maar tegen mij werken en dan zou ik naast de pachtboer ook de baron hebben willen treffen en dat zou de strafmaat alleen maar verhogen. In eerste instantie weigerde ik verontwaardigd maar een paar dagen cel zonder recht op bezoek, althans zo werd mij verteld, zonder waswater, nauwelijks drinkwater en letterlijk droog oud brood als voedsel, misten hun uitwerking niet. Mensen zoals ik zijn natuurlijk onvoldoende op de hoogte van de rechten die ze toch nog wel hebben en ik was weldra wanhopig. Van mijn aanvankelijke dapperheid om de baron te weerstreven bleef niets over en ik was al half en half tot besluit gekomen om die advocaat maar zijn zin te geven toen er een incident plaatsvond. Er werd een poging gedaan om mij uit de cel te halen. De enige die nog een beetje menselijkheid vertoonde was de oudere agent en hij liet me weten dat het de bedoeling was geweest me uit de cel te halen om mij dan op de vlucht neer te schieten. Door de toevallige aanwezigheid van de brigadecommandant en de oudere agent was dat plannetje mislukt. Om een herhaling of er-

ger te voorkomen werd ik overgebracht naar het stadje verder op.” De spreker stopte abrupt en keek de man tegen over zich scherp aan. “Ben je het al zat?” De stem klonk bitter. De Belg schudde traag het hoofd. “In tegendeel, wat ik tot nu toe heb vernomen klinkt niet al te best maar ik ben bang dat het ergste nog moet komen.” De magere man kneep even de ogen toe. “Daaraan heb je volkomen gelijk.” Een klots pastis verdween naar binnen. “Op de avond van mijn tweede dag in de stadsgevangenis, waar ik overigens wel fatsoenlijk behandeld werd, kreeg ik bezoek. Onaangekondigd, zonder dat mij om toestemming was gevraagd. Ik had die dag al bezoek gehad van mijn vrouw, want dat bleek in de stad ook wèl te kunnen, maar veel zeggen hadden we niet gedaan. Ze was te zeer ontdaan over het gebeurde en behoorlijk van slag. Ze weigerde echter pertinent haar huis te verlaten en stond er op er in ieder geval tot na het proces te blijven. Nou goed, die man dan. Voor hij zich vertoonde werd het licht in de cel teruggebracht tot een minimum. Daar hij nog een hoed met brede rand droeg die hij diep over de ogen had getrokken, was er van zijn gezicht niets te zien. Hetzelfde was eigenlijk het geval met zijn gestalte. Een wijde mantel die slobberig om hem heen hing verhulde feitelijk alles. Hij verloor geen tijd en stak direct van wal met mij in het kort te vertellen wat mij allemaal was overkomen en ik moet zeggen, of hij het hier en daar raadde of dat hij domweg op de hoogte was wist ik niet, maar hij was bijzonder gedetailleerd. Hij stelde ook nog dat er zonder meer een smerig spelletje met me werd gespeeld maar dat hij niet bij machte was mij zonder meer vrij te krijgen. Het enige wat hij te bieden had was een redelijk alternatief. Indien ik uit de gevangenis wilde blijven moest ik een contract bij hem tekenen. Dat contract was geantidateerd naar een datum twee weken vóór de fatale brand en wel met de

reden dat hij mij dan in dienst had genomen nog voor ik van een misdaad werd beschuldigd. Ik wilde natuurlijk weten wat dat contract inhield maar hij vertelde dat hij me de inhoud pas na mijn ondertekening kon bekend maken. Het enige wat hij kwijt wilde was dat het mij tien jaar van mijn leven zou kosten. Om het een beetje aan te dikken stelde hij dat tien jaar bij hem lang zo erg niet zou zijn als de hel van de cel gedurende waarschijnlijk twintig jaar. De gevangenis waar een figuur als ik naar toe zou moeten was naar zijn zeggen het ergst. Gevechten op leven en dood waren daar geen uitzondering. Opnieuw was ik verward en eigenlijk meer om tijd te rekken zei ik dat ik er eerst met mijn vrouw over wilde praten. Hij weigerde beslist. Mijn beslissing zou op dat moment moeten vallen daar tijdverlies mij onvermijdelijk voor de rechter zou brengen. Kennelijk had hij toch iets als van medelijden met me want met voor het eerst iets menselijks in zijn stem stelde hij dat ik wel is waar tien zeer zware jaren zou krijgen maar dat ik ook dingen zou leren waar ik anders nooit de kans voor zou krijgen en dat die dingen mij mijn hele verdere leven van nut zouden blijven. Ik moet je eerlijk bekennen dat het klamme zweet mij uitbrak. Wanhopig probeerde ik te verzinnen wat voor soort contract de kerel voor mij in petto had maar ik kwam er niet uit. De vent begreep donders goed dat ik gewoonweg niet wist wat ik moest doen en hij gaf me vijf minuten bedenktijd. Vijf minuten! Alles hing er van af! Mijn leven, het leven met mijn vrouw, onze toekomst, de gevangenis, tien jaar een onbekende toekomst... Het tolde door mijn hoofd. Dan overviel mij een kille woede. De baron wilde mij uit de weg hebben. De gevangenis in, neergeschoten op de vlucht, het kon de schoft klaarblijkelijk niet schelen hoe, als ik maar weg was. Nou, hij zou zijn zin krijgen. Weg ging ik uit het dorp maar dan niet voor twintig jaar de gevangenis in maar voor

slechts tien jaar naar het onbekende. Slechts tien jaar... Met schorre stem wist ik uit te brengen dat ik zou tekenen. Zwijgend legde de man mij een stuk papier voor met teruggevouwen briefhoofd. Het kleine gedeelte dat ik te zien kreeg was onbeschreven op mijn naam na. Ik tekende en het leek wel of er een steen van mijn hart viel. Voor het eerst sinds mijn aanhouding had ik het gevoel dat ik een soort daad had gesteld, dat ik eindelijk iets had terugge-daan. De man tegenover mij bezwoer me dat ik tegenover iedereen moest zwijgen, dus óók tegen mijn vrouw en zé-ker tegen de advocaat. Ik zou wel afscheid van haar mogen nemen en ik mocht haar zeggen dat ze me eenmaal per maand mocht schrijven en dat ikzelf ook gemachtigd was om haar éénmaal per maand te schrijven. Mijn brieven moesten post restante naar het hoofdpостkantoor van de stad waar zij ze dan kon ophalen. In de eerste brief die van mij kwam zou ik een adres opgeven waarnaar zij haar brieven kon zenden. Ik begon toch nog een beetje tegen te sputteren dat ik nog steeds niet wist wat ik nou eigenlijk getekend had maar de kerel stelde dat zo lang ik verder niets wist, ik ook mijn mond niet zou kunnen voorbijpraten. Hij vertelde dat hij met twee dagen en weer in de avond, zou terugkomen en hij raadde mij aan in die tijd mijn vrouw in te lichten. Die avond zou ik horen waar ik aan toe was. Nou, je begrijpt inmiddels natuurlijk wel dat ik was ingelijfd bij het Vreemdelingen Legioen. Met mijn vrouw had ik afgesproken dat ze zou proberen in onze woning te blijven maar dat ze bij de minste of geringste onraad zou vertrekken en pogen in het stadje een onderkomen en een inkomen te verkrijgen. Het beetje geld dat we hadden gespaard en waar ze over kon beschikken, zou haar dan door de eerste tijd heen moeten helpen. Nadat ik dan eindelijk het contract had gelezen, je weet zelf waarschijnlijk wel wat dat inhoudt, moet hij iets van mijn verslagenheid

hebben opgemerkt want opnieuw was er vleugje gevoel in zijn stem merkbaar. Hij vertelde me dat hij best kon begrijpen dat dit me overdonderd had maar er was ook nog een goed bericht voor me. Bij zijn onderzoekje naar mijn achtergrond was hem duidelijk geworden dat het brein achter de hele zaak er geen probleem van zou maken mijn vrouw bij mijn afwezigheid in de tang te nemen. Bij zijn vorige bezoek had hij het nog niet helemaal rond gehad en daarom had hij er maar over gezwegen, doch nu had hij voor elkaar gekregen en hij kon mij dat voor zowat honderd procent garanderen, dat mijn vrouw zeker de eerste vijf jaar niets zou overkomen. Met een klein beetje geluk zou dat ook voor de volgende vijf jaar gelden en zoals hij het zag zou na een paar jaar de bui wel over waaien. Met die mededeling was ik natuurlijk ondanks mijn misère danig in de wolken want het was zelfs mij ook wel duidelijk dat mijn vrouw tegen de baron geen schijn van kans zou hebben als de schoft haar iets wilde aandoen. Ik had haar aan willen raden om de grond aan een of andere maatschappij te verkopen die overal gronden opkocht of het desnoods te schenken aan een vereniging voor behoud van de natuur met de clausule dat het gedurende honderd jaar niet van de hand mocht worden gedaan. Dit was echter een heel wat betere oplossing. Er leek weer wat hoop voor de toekomst en in een opwelling van optimisme vroeg ik of het mij was toegestaan haar geld van mijn verdiensten toe te sturen. Hij stelde dat ik met mijn geld kon doen wat ik wilde. Hoe het Legioen het voor elkaar gekregen heeft weet ik niet en hoe een en ander verklaard is aan de politie, de baron, de advocaat en weet ik wie nog meer weet ik óók niet maar de dag nadat ik inzage had in het contract werd ik uit de cel gehaald en in een geblindeerde wagen gedurende vele uren vervoerd. Om de paar uur mocht ik mijn benen strekken op altijd een verlaten stuk weg. De

chauffeur in burger heeft gedurende de gehele rit geen woord gezegd en na lange tijd kwamen we diep in de avond op de kade van een grote haven aan waar vandaan ik direct naar een schip werd overgebracht. Pas daar kreeg ik voor het eerst weer te eten en te drinken. Of het de honger en het gevangeniseten geweest zijn weet ik niet maar de maaltijd smaakte voortreffelijk en opnieuw groeide er een vage hoop. Wel, twee dagen later maakte ik kennis met jou en hoe het verder is gegaan weet je.” De magere man zweeg en vulde de glazen. De Belg sloot de ogen en vouwde de handen als was hij in gebed verzonken. Dan haalde de magere man een beduimelde en verkreukte envelop uit de binnenzak en legde die voorzichtig voor zijn vriend neer. “Mijn vrouw heeft me al die jaren trouw geschreven en zeker de eerste vijf jaar heeft ze totaal geen last gehad van de baron en zijn kliek. Sinds twee jaar terug werden haar brieven echter korter, het handschrift wat onregelmatiger en ook de regelmaat verdween min of meer. Over problemen werd echter niet gerept en met het vooruitzicht dat ik niet zo lang meer hoefde wilde ik gewoon niet geloven dat er iets aan de hand zou kunnen zijn. Dan kwam deze brief. Toen ik haar ontving was ik blij want het was het eerste lange epistel sinds tijden maar toen ik de inhoud eenmaal kende stortte mijn hele wereld in.” De Belg, de ogen al lang weer geopend, nam de envelop en bekeek haar. Het stuk waar de naam van de magere man had gestaan was verwijderd en de man vroeg zich even af wie dat gedaan kon hebben. Toen de magere man hem vroeg de brief te lezen stond hij er niet langer bij stil, vouwde de brief, die uit meerdere velle-tjes bestond, open en las:

Mijn eeuwige geliefde,

Wel tien keer ben ik met deze brief aan jou begonnen en evenzoveel keren heb ik dat begin verbrand. Nu, de elfde keer moet het gewoon maar het is ook zo ontzettend moeilijk je dit te moeten schrijven. Het zag er allemaal zo prachtig uit toen we ons stukje grond betrokken en als de oude baron in leven was gebleven zouden we er nu nog gelukkig zijn. In alle oprechtheid wil ik je dankzeggen voor alle schone dingen die je mij hebt gegeven, de vele fijne uren die we samen hebben doorgebracht en je oneindige geduld met mij. Uren nog zou ik door willen schrijven om alles op te tekenen wat mij in de jaren met jou zo heeft verheugd maar ik kan dat haast niet doen omdat het de pijn die ik je moet aandoen alleen maar zou verhevigen. Als je deze brief ontvangt zal ik niet meer in leven zijn. Stappen ondernemen om datgene wat ik moet gaan doen te verhinderen zijn daarom zinloos want deze brief is twee maanden na mijn dood pas aan je verzonden. Ik heb dat met een kennis op het postkantoor zo kunnen regelen. Door wat mij de laatste tijd allemaal is overkomen en door dat wat mij als ik in leven zou blijven nog te wachten zou staan, ben ik tot dit verschrikkelijke besluit gekomen. Ik smeed je mij te vergeven maar ik zie echt geen andere uitweg meer. Elk moment kan er weer een aanslag op mijn leven worden gepleegd en ik moet maar afwachten met hoeveel pijn en vernedering dat gepaard zal gaan. Ik zal je een opsomming geven van wat er de laatste tijd allemaal heeft plaatsgevonden en ik bid God en smeed jou daardoor begrip te tonen voor mijn vreselijke daad. Om je geen nodeloos verdriet te doen zal ik je alle verschrikkelijke details besparen en me beperken tot datgene wat nodig is om je duidelijk te maken wat er zich hier allemaal heeft afgespeeld.

Ongeveer zeven jaar heb ik totaal geen last gehad van de baron. Ons dorp heb ik gedurende die tijd zo veel mogelijk gemeden en alles wat ik nodig had heb ik in de stad gekocht. Na al die jaren was ik ervan overtuigd dat de baron zijn lust om ons stukje grond te bemachtigen had verloren. Tot er opeens weer een van zijn helpers aan de deur verscheen. Die zei mij dat de baron zijn oude aanbod weer van kracht was en dat ik een week kreeg om mijn spullen te verwijderen en te verdwijnen. Ik stond perplex. Het leek zo goed te gaan en dan was daar ineens weer die verpletterende angst. Van alles spookte er door mijn hoofd. Zouden ze met mij net zo'n soort streek gaan uithalen als met jou hadden gedaan? Zouden ze me zonder meer laten verongelukken? Wat zouden ze anders nog kunnen verzinnen om mij weg te krijgen? Ik heb de grootste fout van mijn leven gemaakt door niet te verdwijnen. De grond had ik dan nog misschien aan een of andere maatschappij kunnen verkopen en ik zou het er waarschijnlijk nog levend hebben afgebracht. Ik leek echter wel verlamd want als een dwaas heb ik eigenlijk alleen maar op mijn noodlot zitten wachten. Nadat er zo zes troosteloze dagen waren verlopen kwam de baron hoogstpersoonlijk met twee van zijn jachtopzieners langs. Hij beval mij op arrogante toon een overdrachtsakte te tekenen maar in een vlaag van blinde woede weigerde ik. De baron zei dat ik zeer onverstandig was en maakte een gebaar naar een van de jachtopzieners, het was Pierre Dumas. Voor ik begreep wat ze van plan waren klonken er twee schoten. Ik rende naar de deur en zag dat de schoft twee van onze geiten had neergeschoten. De baron grijnsde en zwaaide weer met het papier dat ik moest tekenen. Hij zei me dat ik beter kon tekenen daar er anders misschien nog wel erger dingen gingen gebeuren. Ik was te verdoofd om wat te zeggen maar weigerde in een soort halsstarrigheid die ik

bij mezelf nooit had verwacht. De baron en zijn helpers vertrokken plotseling en Dumas schoot nog een kip aan flarden. De dag er na kwam Pierre Dumas terug en hij had Antoine Croix bij zich. Croix was door de baron benoemd tot opzichter in de steengroeve. Vloekend en tierend sleurden ze mij ons huis uit en dwongen me in hun auto te stappen door op gemene wijze mijn arm om te draaien. Ze zetten me tussen hen in en Dumas reed weg. Croix knelde me zowat de keel af met zijn ene arm en met zijn hand greep en kneep hij me waar hij maar kon. Hoe meer ik tegensputterde hoe meer lol ze erin hadden. Bij de steengroeve werd ik de auto uitgestompt en kreeg ik nog een gemene trap in de rug waardoor ik vlak bij de rand van de steengroeve terecht kwam. Ik was misselijk van pijn en angst want de trap was hard aangekomen en ik dacht dat ze me zonder meer naar beneden wilden gooien. Het is daar wel honderd meter diep en zo'n val zou niemand kunnen overleven. Daar het zondag was, was er verder niemand in de buurt en ik was volkomen aan de willekeur van die twee overgeleverd. Voor ik overeind kon komen om een poging te wagen ervan door te gaan, grepen ze me en hielden me boven de afgrond. Grijnzend vertelden ze me dat wanneer ik niet zou tekenen ze me in de afgrond zouden gooien. Snikkend en gebroken heb ik toegegeven. Ze hebben me toen weer op de kant getrokken en begonnen me weer te betasten en te knijpen terwijl ze me de kleren van het lichaam rukten en de flarden ervan in het ravijn gooiden. Op een gegeven moment zijn ze er gillend van de lach vandoor gegaan. Ik moest vrijwel zonder iets om het lijf en op blote voeten terug naar huis lopen. Je weet dat het niet meer dan een kilometer is en gelukkig kwam ik niemand tegen. Thuis heb ik me aangekleed, heb wat spullen bij elkaar gegrist en ben hals over kop naar de stad gereden. Ik had natuurlijk naar de politie

moeten gaan maar daar heb ik op dat ogenblik niet eens aan gedacht. In de stad ben ik naar een vroegere vriendin gegaan en ik heb haar alles verteld, ook wat ze jou hadden aangedaan. Haar man stelde me voor de grond aan de baron af te staan met de clause dat ik zou mogen blijven wonen tot jij terugkwam. De volgende dag stond er bij mijn vriendin al een kerel van de baron op de stoep, het was Stefan Verril die als een soort lijfwacht fungeert. Hij wilde me onder vier ogen spreken maar dat weigerde ik. De raad van de man van mijn vriendin opvolgend vertelde ik Verril onder welke voorwaarden ik tot verkoop zou willen overgaan. Waarschijnlijk was het bijzonder dom van me om te denken dat de baron zich aan zijn woord zou houden als hij het al zou willen geven maar ik was waarschijnlijk te veel in de war om normaal te kunnen nadenken. De lijfwacht vertrok en gedurende een week hoorde ik niets. Samen met mijn vriendin, haar man en een viertal vrienden van hem zijn we elke dag naar ons huis gegaan om het vee te verzorgen. Dat kon natuurlijk zo niet door gaan en het vee is aan een slager in de stad verkocht voor natuurlijk een veel lagere prijs dan de werkelijke waarde. Van het geld dat mij restte betrok ik een kamer in een pensionnetje en bracht de tijd eigenlijk alleen maar door met huilen en wanhopen. Ongeveer drie weken na mijn toezegging meldde Verril zich weer en vertelde me dat de baron met mijn voorwaarde akkoord ging. Ik moest de dag erna bij een notaris verschijnen waar alles geregeld zou worden. Mijn vriendin en haar man gingen mee en tot mijn grote verbazing was de geëiste clause in de acte opgenomen. Ik was opgelucht. Wel is waar was ik de grond kwijt maar tot jij terug zou komen kon ik in ieder geval in ons huis blijven wonen en het leek me in ieder geval toch al beter om elders met jou een geheel nieuw leven te beginnen. Wat zou gemakkelijker voor die schurken geweest

zijn om je opnieuw in de val te laten lopen? Oh mijn lief, was ik maar wantrouwend geweest. De baron had achteraf veel te gemakkelijk toegegeven aan mijn wens. In mijn onnoztheid dacht ik nog een overwinning op hem behaald te hebben ook! Bevangen door hoop en vrees keerde ik naar ons huis terug. Nu er geen vee meer was om te verzorgen en de inkomsten uit de moestuin te gering zouden zijn om van rond te komen leek het mij beter een baantje in de stad te gaan zoeken. In het dorp wilde ik dat niet eens proberen. Als ik zuinig zou leven zouden we met wat gespaard geld en het geld dat jij me elke maand toezond, in ieder geval ver van hier een kans maken op een nieuw en normaal leven. De allereerste nacht thuis begon de ellende echter al. Onze auto werd gestolen. De dieven hadden hem, om geen geluid te maken, eerst naar de weg geduwd en 'm daar brutaal gestart. Hoe weet ik niet want de sleuteltjes waren in huis. Ik heb natuurlijk aangifte gedaan bij de politie in het dorp en ik werd daar overdreven vriendelijk ontvangen maar ze hebben totaal niets ondernomen om de wagen terug te vinden. Ze zijn niet eens langs geweest. Er zat niets anders op dan met de bus vanuit het dorp naar de stad te gaan. Er werd mij door de chauffeur echter medegedeeld dat de bus op dat tijdstip gereserveerd was voor schoolkinderen en dat volwassenen alleen met de middag bus van drie uur heen en van vijf uur terug konden. Dat was nog nooit zo geweest maar op mijn protest dat er meer volwassenen in de bus zaten kreeg ik ten antwoord dat dat alleen was toegestaan aan werknemers van de baron en dat was ik niet dus... Natuurlijk is tweemaal zo'n vijftien kilometer per dag wel erg veel dus een baantje kon ik wel vergeten. Ik was er nog niet eens uit wat me te doen stond toen de eerste aanslag op mijn leven werd gepleegd. Ik was lopend naar de stad geweest en keerde terug naar huis via de Avenue

baron Alphonse Er is daar maar zelden verkeer en zoals je weet is het een prachtige weg tussen de bossen en ondanks mijn ellende genoot ik toch nog van de wandeling. Ik was al aan het stuk weggekomen waar zich aan weerszijden het gebied van de baron uitstrekt, toen achter mij een auto naderde. Ik liep aan de linkerkzijde van de weg en er was voor de chauffeur geen enkel probleem mij te passeren. De wagen naderde met vrij geringe snelheid en een paar maal keek zonder daar eigenlijk een reden voor te hebben, over mijn schouder. Dan leek de wagen plots te versnellen en weer keek ik. Tot mijn schrik kwam de auto recht op mij af en ik sprong op zij maar was niet vlug genoeg. Ik werd geraakt en omvergeworpen. En scherpe pijn doorkliefde mijn heup en verdoofd bleef ik even liggen. De wagen was doorgereden maar stopte. De chauffeur stapte niet uit maar stak zijn kop door het raampje en keek naar me. Ik herkende direct Henry Montard, de chauffeur van de fabriek van de baron. Ik probeerde overeind te krabbelen en de kerel vloekte luid, zette de wagen in z'n achteruit en stooft opnieuw op me af. Ik kon maar net op tijd wegkomen. Ik werd panisch van angst en schreeuwde het uit. Als door God gezonden verscheen er een tweede auto. De berijder ervan had kennelijk direct in de gaten dat er iets mis was want hij kwam luid toeterend aan rijden. Montard was alweer bezig gang te maken maar deed geen verdere poging, met gillende banden ging hij er vandoor. De man uit de andere auto was inmiddels uitgestapt en hielp mij overeind. Ik had niets gebroken maar zat onder de schaafwonden en mijn heup deed erge pijn. De man stond erop mee te gaan naar het dorp om aangifte te doen. Omdat ik daar geen vertrouwen in had protesteerde ik nog maar hij liet zich niet tegen houden. Ik deed aangifte en de man legde een verklaring af. De twee aanwezige agenten deden bijzonder vriendelijk en verzekerden mij

dat ze de dader direct in de kraag zouden grijpen. Opnieuw valse hoop. Als ik mij de volgende dag zou willen melden dan was de zaak geklaard en de getuigenverklaring zou de rest doen. Als ik verstandig was geweest zou ik niet eens zijn teruggegaan maar steeds maar hopen dat er eindelijk eens een eind aan m'n ellende zou komen, ben ik toch gegaan. Op het bureau werd mij kortaf te verstaan gegeven dat ik mijn aanklacht beter kon intrekken omdat er anders een aanklacht tegen mij zou worden ingediend wegens smaad. Montard was de vorige dag de fabriek niet uit geweest en er waren wel zes getuigen die dat onder ede wilden bevestigen. Mijn wereld stortte voor de zoveelste maal in. Er was een pure moordaan slag op mij gepleegd en als de vreemdeling niet zou zijn gekomen was ik waarschijnlijk niet eens meer in leven geweest. Hui lend vroeg ik naar het adres van de vreemdeling. Dezelfde agent die op jou had geschoten beet me toe dat ze het adres van die kerel hadden nagetrokken en dat daar alleen maar een oude dame woonde. Waarschijnlijk was die vent een liefje van me die samen met mij op een ordinaire manier aan geld probeerde te komen. Als ik niet snel zou verdwijnen zou ik een proces verbaal krijgen wegens valse aangifte. Volledig in de put ben ik naar huis gestrompeld. Niemand van de mensen die ik tegenkwam heeft ook maar iets tegen mij gezegd, de meesten draaiden hun hoofd af of staken de weg over als ik in de buurt kwam. Ik voelde me als een melaatse en weet eigenlijk niet eens meer hoe ik ben thuisgekomen. Ik durfde onze grond niet meer te verlaten en leefde van wat de tuin opracht. Een paar weken gebeurde er niets en ik kreeg voor de zoveelste keer hoop. Zou Montard de aanslag op eigen houtje hebben gepleegd? Was het alleen de bedoeling geweest om mij bang te maken? Het ergste moest echter nog komen. Op een zaterdag zat ik na het werk in de tuin op het

bankje voor het huis in de late middagzon. Het was bijna vredig. Bijna, want plots verschenen er drie kerels. Het waren Jean Paul le Bon, een van de persoonlijke lijfwachten van de baron, Charles Lupin die verantwoordelijk is voor de paarden van het kasteel en Jules Beaumont de jachtopziener. Ze waren kennelijk door het bos gekomen want ze kwamen van achter de woning op mij af. In één keer was ik ingesloten en kon met geen mogelijkheid weg. Ze grepen me beet en begonnen smerige taal uit te slaan. Vergenoegd vertelden ze uitgebreid wat ze met me zouden gaan doen terwijl ze aan m'n kleren rukten. Ze sleepen me de woning binnen en wierpen de deur dicht. Ik was verstijfd van angst en gilde. Beaumont sloeg zijn arm om mijn keel zodat ik nauwelijks kon ademhalen. De twee anderen scheurden me de kleding van het lijf tot ik letterlijk niets meer aan had en ze knepen me overal. O, liefste het doet zo'n verschrikkelijke pijn je dit te moeten vertellen maar het kan niet anders. Je zou mijn daad zonder deze uitleg nooit accepteren. Le Bon liet zijn broek zakken en drong bij mij naar binnen terwijl de anderen mijn benen en bovenlijf in bedwang hielden. Beaumont knee nog steeds mijn keel dicht en ik zakte weg in een soort waas. Het leek alsof dat wat met mij gebeurde een ander overkwam. Na le Bon waren de twee anderen aan de beurt en ik denk dat ik een poosje buiten bewustzijn ben geweest. Door een plens water kwam ik weer bij m'n positieven. De drie kerels stonden me even te bekijken en ik hoopte dat ze zouden vertrekken maar nog was de nachtmerrie niet voorbij. Ze hesen me overeind en begonnen me overal met hun vuisten te bewerken. Ze sloegen niet echt hard maar door de hoeveelheid klappen was mijn hele lichaam beurs. Als een bal werd ik in hun midden van de een naar de ander gestompt en ze hadden de grootste lol. Ik dreigde opnieuw mijn bewustzijn te verliezen en Beaumont

beval ze op te houden. Opnieuw kreeg ik bak water over mij heen en de kerels trokken zich even terug en smoeden wat met elkaar. Ik hoorde Beaumont zeggen dat ik niet bewusteloos mocht raken omdat ik de finale nog moest meemaken. Ik zal je de details besparen maar die finale kwam erop neer dat ik ze alle drie tegelijk moest bevredigen. Een van voor, een van achter en een met m'n mond. Ik bad de Heer om mij ter plekke een hartverlamming te geven maar ik moest alles ondergaan. Het was vreselijk en soms dacht ik dat ik stikte. Alles aan me deed verschrikkelijk pijn maar uiteindelijk hadden ze er genoeg van en na een paar laatste vuistslagen lieten ze me achter. Op dat moment beheerste maar één ding mijn gedachten, ik wilde een eind aan mijn leven maken maar daar had ik uiteindelijk toch de moed niet voor. Verdoofd heb ik dagenlang verward rondgelopen maar uiteindelijk ben ik toch nog naar de politie gegaan. Ze moesten toch eens iets voor me doen? Tot mijn diepe schande moest ik tot in details vertellen wat er had plaats gevonden. Ze zouden een onderzoek in stellen en ik zou ervan horen. Twee dagen later stopte er een politieauto en twee agenten kwamen me vertellen dat ik voor de tweede maal een valse aanklacht had ingediend. De drie mannen die ik beschuldigd had waren van 's morgens vroeg tot 's avonds laat bij de baron op het kasteel geweest waar ze de dag hadden doorgebracht met kaarten, biljarten, eten en drinken. De baron had zich persoonlijk garant voor hen gesteld. Ze zeiden dat het meteen de laatste waarschuwing was. Als ik me nog éénmaal bij hen zou laten zien zouden ze me in de gevangenis gooien. Ik kon nog maar een ding doen en dat was vertrekken naar de stad. Misschien was het pension nog vrij waar ik eerder geweest was en van daaruit zou ik proberen een baantje te krijgen. Opnieuw ging het even goed. Ik hoorde niets van de baron en zijn

schoften en ik herstelde lichamelijk goed maar geestelijk bleef het moeilijk en vaak werd ik 'snachts gillend wakker omdat in mijn droom die verschrikkelijke middag terug was gekeerd. Ik hoopte vurig dat het minder zou worden als ik het zou pogen te bagatelliseren en me steeds op jou zou concentreren. Misschien ben ik wel echt een zwakkeling want het lukte me gewoonweg niet. Bij het vinden van een baan zat het me ook al niet mee en op straat vertoonde ik me niet vaak. Om haar niet te belasten vermeid ik het ook maar om naar m'n vriendin te gaan of andere bekenden van vroeger op te zoeken. Bovendien zouden die willen weten wat er aan de hand was en ik schaamde mij zo ongelooflijk diep voor wat me was overkomen dat ik het aan niemand durfde of wilde vertellen. Ik kreeg weer argwaan toen ik het idee had dat ik achtervolgd werd als ik toevallig is een keer op straat was. Dan had ik het idee dat er zo nu en dan kerels in de buurt van het pension stonden die er nooit geweest waren en ik zou durven zweren dat zowel de Lattre, je weet wel een van de twee die jou zogenaamd bij de brandende stal hadden gezien, als le Bon er zijn bij geweest. Ik hield me zelf voor dat het toeval was of dat ik spoken zag want ik was weg uit het dorp, de grond was van de baron en nu zou het toch wel over zijn? Maar helaas was ik opnieuw te optimistisch. Ik had namelijk goede hoop op een administratieve baan bij een groot kantoor. Ik was het met de directeur al helemaal eens en het salaris was wel is waar niet bijzonder maar ik zou ervan kunnen rondkomen en er zelfs nog van kunnen sparen voor wanneer jij zou terugkomen. Op de dag dat ik moest beginnen ging ruim op tijd van huis. Al snel naderde mij van achter een auto maar dat is in een stad zo normaal dat ik er echt geen aandacht aan besteedde. Ik heb zelfs niet gemerkt dat de wagen stopte maar plotseling werd ik beetgegrepen en met een hand voor mijn mond om mij te beletten te

schreeuwen werd ik in de auto gedwongen. Aan het stuur zat een grijnzende Dumas, die kerel die nu de garage van de baron beheert en de tweede schoft die jou bij de brandende stal zou hebben gezien. De leugenaars zijn dus door de baron beloond met baantjes bij zijn personeel. De twee die me de auto in dwongen waren Beaumont en Croix. Ze deden me eerst niets maar reden zowat twee uur met me rond terwijl ze allerlei smerige taal uitsloegen. Ik was verstijfd van angst maar toen Beaumont over de verkrachting begon hield ik het niet meer uit. Ik wilde gillen en om mij heen slaan maar ze bonden een soort poetsdoek voor mijn mond en trokken een plastic zak over mijn hoofd. Ik kon alleen nog maar kreunen. Natuurlijk legde Beaumont dat verkeerd uit en gniffelde tegen de anderen dat ik natuurlijk dacht aan het heerlijke samenzijn met hem en zijn twee makkers. Terwijl hij vertelde hoe heerlijk ik het met mijn mond kon doen grepen ze onder mijn rok en scheurden mijn jupon van voren open. Ik vocht nu als in doodsstrijd en misschien waren ze bang dat iemand iets zou merken want ze gromden wat onverstaaenbaars tegen elkaar en plots stopte de auto en ik werd eruit geduwd met de zak nog over mijn hoofd. Croix riep me toe dat ze er voor zouden zorgen dat ik nooit werk zou krijgen en dat ze me binnenkort zouden komen bezoeken om me een avondje te verwennen. O lief, ik was buiten zinnen en had de grootste moeite de zak en de doek te verwijderen. Het bleek dat ik terecht was gekomen op een stuk grond waar een paar huizen waren afgebroken en op een afstand keken een paar kinderen angstig mijn richting uit. O liefste, ik was gek van angst en plotseling realiseerde ik me ook nog dat ik al lang op mijn werk had moeten zijn. Gelukkig kon ik vrij vlug een taxi krijgen en vermomd als ik eruitzag liet ik me naar huis rijden. Ik vroeg de man te wachten wat hij na lang aarzelen deed en ik kleedde mij vlug om. Ik liet

me naar kantoor brengen en vroeg de chauffeur zijn naam en adres en ik nam ook het nummer van zijn taxi op. Misschien zouden ze me niet geloven en dan kon ik in ieder geval bewijzen dat de taxichauffeur me had opgepikt en dat aan mijn gescheurde kledij wel te zien was geweest dat ik daar geen ochtendwandeling had gemaakt. Op het kantoor waren ze zeer sceptisch. Ik begreep dat ze me niet geloofden. Het hoofd van personeelszaken zei tegen de directeur dat de waarschuwing die ze over me hadden ontvangen kennelijk niet ongegrond was geweest. Hadden die kerels van de baron naar het bedrijf gebeld om mij zwart te maken? Met de moed der wanhoop noemde ik het taxinummer en de naam van de chauffeur en stelde dat die mijn getuige was. Nors vroeg de personeelschef of die dan getuige was geweest van mijn zogenaamde ontvoering en ik zei dat dat dan wel niet het geval was maar dat hij me wel op die bepaalde plek in de stad had opgepikt. Op zijn vraag of ik de politie had ingeschakeld kon ik alleen maar antwoorden dat dat nog niet het geval was geweest. De personeelschef lachte me honend uit en de kerel wilde duidelijk van mij af. De directeur liet echter zijn secretaresse contact opnemen met het taxibedrijf om na te gaan of ik de waarheid had gesproken. Hij leek iets van medelijden te hebben en vertelde me dat ze een waarschuwing hadden gekregen van iemand die mij goed kende maar niet zijn naam had willen noemen. Alle personalia die hij genoemd had kwamen echter volledig overeen met dat wat ik zelf had opgegeven dus kon er wat dat betrof geen vergissing in het spel zijn. De man had de directeur voorgehouden dat ze me beter niet in dienst konden nemen daar ik diefstalige neigingen had, niet correct zou zijn op mijn werk en bovendien een nymfomane was die niet van mannen af kon blijven en het het liefst aanlegde met gehuwden. Verder zou ik vaak te laat komen en dan

met smoesjes komen als zou ik zijn ontvoerd of meegelokt of meer van dat soort onzin. Ik was te verbluft om ertegenin te gaan en barstte in snikken uit. Dan kwam als klap op de vuurpijl de mededeling van het taxibedrijf dat noch de genoemde chauffeur noch een ander van het bedrijf die ochtend in de buurt was geweest die ik had genoemd. Genoemde taxi had, zoals ook keurig volgens de regels was gemeld, een rit buiten de stad gemaakt maar dan wel helemaal aan de andere zijde van de stad. Zijn meter en zijn afdracht waren correct geweest zodat het wel zeker was dat de chauffeur de waarheid had gesproken. Ik was gebroken en willeloos. Zelfs de taxi was een onderdeel van het complot geweest. De directeur zei me dat hij op grond van wat hij nu wist mij niet in dienst kon nemen. Ik kon niets uitbrengen en ben als in trance naar buiten gestrompeld. De directeur kwam mij nog achterna en mompelde dat hij me succes wenste bij het zoeken naar een andere baan en hij wilde me wat geld in mijn hand stoppen. Ik weigerde verontwaardigd en ben als in een boze droom verkerend naar huis gegaan. Vlak bij het pension reed de auto waarin ik was ontvoerd luid toeterend voorbij. De inzittenden zwaaiden en Croix brulde mij toe dat ze me binnen kort zouden komen bezoeken. Ik ben een week de deur niet uit geweest en heb geleefd op water en wat blikjes voedsel. Steeds hield ik een stoel onder de deurkruk en 'snachts deed ik van angst nauwelijks een oog dicht. De genadeklap zou echter toch nog gauw volgen. Ik voelde me beroerd en dacht aanvankelijk dat het door voedselgebrek en angst kwam maar het werd erger en ik besloot een dokter op te zoeken. De dokter onderzocht me en vertelde me dat ik spoedig een gelukkig mens zou zijn. Hij feliciteerde me en ik wist echt niet wat me overkwam. Mijn verbaasde gezicht ziend zei hij me toen dat ik moeder ging worden en dat ik me zelf wat minder moest verwaar-

lozen. Het werd me zwart voor de ogen en alles om mij heen draaide. Ik ben ineengezakt en kwam bij terwijl de dokter mijn slapen wat bevochtigde. Als een mokerslag drong het tot mij door. Ik was in verwachting! Mijn God die schoften hadden mij zwanger gemaakt! Door alle narigheid had ik niet eens in de gaten gehad dat ik over tijd was geweest. Ik brulde de man toe dat ik verkracht was en dat hij dat smerige monster uit mijn lijf moest rukken. Het lukte de dokter pas mij wat te kalmeren nadat hij me een spuitje had gegeven. De arts poogde op mij in te praten maar ineens wantrouwde ik hem. Iedereen was tegen mij dus hij waarschijnlijk ook. Zo snel ik kon ging ik er vandoor en uren dwaalde ik doelloos door de stad en of de voorzienigheid het zo wilde, stond ik ineens voor een bibliotheek. Zonder te weten waarom ging ik erbinnen en begaf me naar de hoek met werken over geneeskunde. Uren heb ik zitten lezen en wat aantekeningen gemaakt op het aanwezige papier. Ik zocht niets speciaals maar ik vond wel iets, een geneesmiddel dat vrij te verkrijgen was en dat in grote hoeveelheden dodelijk was. Gezien dat gevaar werd het slechts in kleine hoeveelheden ter beschikking gesteld en ik moest naar zes zaken alvorens ik ervan overtuigd was dat ik voldoende zou hebben. Nu mijn besluit genomen was voelde ik me kalm en bevrijd. Die avond heb ik deze brief geschreven. Als ik naar buiten keek zag ik aan de overkant Antoine Croix staan. Zouden ze deze avond proberen bij me naar binnen te komen? Ik zal daar nooit meer achter komen maar als ze het zouden proberen zou dat pas laat in de avond of in de nacht zijn en dan zou ik niet meer in leven zijn. Liefste ik smeeek je met heel mijn hart en heel mijn ziel om mij te vergeven en ik spreek de vurige hoop uit dat je je mij zult blijven herinneren zoals ik was voor dit alles gebeurde. Ik heb je al geschreven hoe het komt dat je hiervan pas verneemt na mijn begrafenis

en straks zal ik via de brandtrap naar het postkantoor gaan om alles te regelen. Ook wat mijn begrafenis betreft zal ik het zo regelen dat ik in het familiegraf van mijn ouders wordt bijgezet en dat ligt hier zo ver vandaan dat niemand zich er meer druk over zal maken. Ik zal een briefje achter laten waarin ik aangeef dat ik totaal geen verwanten en geen kennissen heb en dat de begrafenis in alle stilte plaats dient te vinden. Van het laatste geld zal dat net kunnen, hoop ik. Mijn liefste ook al is het nog zo moeilijk, toch wil ik nog eenmaal terugkomen op alle fijne dingen die...

De Belg stopte met lezen. Hij begreep dat wat nu kwam zeer persoonlijk was en hij wilde dat zo laten. Dan kwam zijn reactie. ‘Godallemachtig, wat een smeerlappen! Het lijkt wel het scenario van een afgrijselijke horrorfilm. Ik denk dat ik wel begrijp wat je wilt gaan doen en ik denk dat ik je daar heel goed bij kan helpen. Ik snap alleen niet zo goed waar je mijn raad over wilt hebben want het lijkt me duidelijk dat hier maar één ding mogelijk is en dat is uitroeien die hap!’ De magere man keek verrast op. Tijdens het lezen van de brief door de ander waren zijn gedachten bij zijn overleden vrouw geweest. Misselijk makende beelden zoals hij die de eerste maanden na het lezen van het epistel steeds had gehad waren weer opgedoemd. Opnieuw barstte hij bijna uit zijn vel van woede en zijn geest schreeuwde om wraak. De woorden van de Belg brachten hem weer terug in de werkelijkheid. Eigenlijk was hij ervan overtuigd geweest dat de Belg hem van zijn wraaktocht had willen afhouden maar zonder het zelfs te vragen gaf de man hem gelijk. ‘Je..., je bent het er mee eens dat ik ze te pakken wil nemen? Het hele rijtje inclusief die verdomde baron?’ ‘Ja,’ beaamde de Belg met een lichte grijns. ‘En ik vind het verdomde kloten dat ik nog vijf

jaar te gaan heb want ik had je graag geholpen. Doordat ik destijds heb bijgetekend gaat dat helaas niet maar heb je er al over nagedacht hoe je dat zaakje gaat aanpakken?’ De magere man knikte ernstig. ‘Bij alle oefeningen die we de laatste jaren hebben gedaan, en God weet dat dat er ontelbare waren, was elk schot dat ik afvuurde gericht op een van die smerige koppen, elke granaat scheurde een van die ploerten uiteen en elke raket deed een stuk van dat gore kasteel in elkaar storten. Ik heb er al zo veel over nagedacht dat ik de uitvoering van mijn wraak zowat met mijn ogen dicht kan uitvoeren. Van de meesten weet ik wel waar ze wonen en wat voor figuren het zijn. Groot-smoelen die tegen vrouwen wel durven en zoals je gelezen hebt, liefst met meerderen te gelijk. Het lijkt me dat ik het in een etmaal moet kunnen redden. Zo veel mogelijk van die schoften uitschakelen voor ze argwaan krijgen, dus het liefst met het mes en mocht er iets uitlekken dan de rest met een machinepistool. Mijn enige onzekere punt is het kasteel van de baron. Mijn vrouw schreef iets over lijfwachten en daar was bij de oude baron geen sprake van. Er moet een speciale reden geweest zijn waarom hij zo gebrand was op dat stukje grond van haar en het hebben van lijfwachten. Ik weet dus niet of het kasteel dag en nacht bewaakt wordt en als dat wel zo is dan kan dat problemen geven. Om het helemaal in puin te schieten zou ik op z’n minst een stuk zwaar geschut nodig hebben en dat gaat wel erg ver.’ De Belg bekeek de magere man even met het hoofd scheef, knikte en stond op. Hij liep naar de barman sprak even met ‘m en keerde terug naar het tafeltje. ‘Als je het op die manier wilt doen dan kan ik je alle wapentuig bezorgen die je maar wilt hebben’. De magere man was verwonderd en overdacht dat, al ging hij nu al jaren met de Belg om, hij eigenlijk maar heel weinig van hem afwist. ‘Jij kunt mij aan wapentuig helpen?’ Er klonk